

1. søndag
efter
hellig tre
konger

Af Kai Kjær-Hansen

Jeg bør være hos min fader

Tekst: Luk 2, 42-52.
Hvert år tog Jesu forældre til Jerusalem til påskefesten. Også da han var blevet 12 år, drog de derop, som det var skik ved festen. Da påskedagene var omme, og de skulle hjem, blev drengen Jesus i Jerusalem, uden at hans forældre vidste det. I den tro, at han var i rejsefølget, kom de en dags rejse frem og ledte efter ham blandt familie og bekendte. Da de ikke fandt ham, vendte de

tilbage til Jerusalem for at lede efter ham dér; og efter tre dage fandt de ham i templet, hvor han sad midt blandt lærerne, lyttede til dem og stillede dem spørgsmål. Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav. Da forældrene fik øje på ham, blev de slået af forundring, og hans mor sagde til ham: »Barn, hvorfor gjorde du sådan mod os? Din far og jeg har ledt efter dig og

været ængstelige.« Men han sgade til dem: »Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?« Men de forstod ikke, hvad han sagde til dem. Så fulgte han med dem tilbage til Nazaret, og han var lydige mod dem. Hans mor gemte alle ordene i sit hjerte. Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.

Evangelisten Lukas tror åbenbart så meget på sine læseseres dømmekraft, at han uden omsvøb lader Maria sige til Jesus, da den forsvundne 12-årige dreng endelig er blevet fundet i templet: »Din far og jeg har ledt efter dig og været ængstelige«.

Med »Din far« er der her naturligvis tænkt på Josef - han, som netop ikke var Jesu far. På tilsvarende måde omtales Maria og Josef som Jesu »forældre«. Men Lukas ved dog selv bedre og forventer af sine læsere eller tilhørere, at de kan huske, hvad han har skrevet i kapitlet forud. Moderen, der er tale om, er hende, som, da englen havde fortalt, at hun skulle blive med barn, havde sagt: »Hvordan skal det gå til? Jeg har jo aldrig været sammen med en mand«. Drengen, der er tale om, er ham, om hvem englen havde sagt: »Derfor skal det barn, der bliver født, også kaldes helligt, Guds søn«. Det er denne dreng, denne hellige søn, Guds søn, vi som tolvårig møder på det hellige sted, i templet, i Jerusalem. Når hans mor, Maria, taler til ham om sine egne og hans fars, Josefs ængstelser, ta-

ler hendes søn, Jesus, om sin himmelske far. »Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?«

Det er de første ord, Jesus i det hele taget udtaler i evangeliet. Men det er ikke kun i den første replik på Jesu læber, ordet »far« forekommer. Det forekommer også i de sidste ord af Jesus, i korsordene: »Fader, i dine hænder betror jeg min ånd« (Luk 23,46). Og i de sidste ord, der er gengivet i Lukasevangeliet på den opstandnes læber, findes det også: »Og se, jeg sender det, min fader har lovet jer; men bliv i byen, indtil I bliver iført kraft fra det høje« (Luk 24,49). Det findes i øvrigt også omkring midtvejs i evangeliet, hvor Jesus proklamerer: »Alt har min fader overgivet mig, og ingen ved, hvem Sønnen er, undtagen Faderen, og ingen ved, hvem Faderen er, undtagen Sønnen og den, som Sønnen vil åbenbare ham for« (Luk 10,22).

Drengen Jesus forud for sin offentlige fremtræden, manden Jesus under sin virksomhed, den korsfæstede Jesus i dødens stund og den opstandne Jesus, som opfylder sine

løfter til dem, der skal være hans vidner - i alle sit livs faser med et »far« på sine læber. Med adresse til sin himmelske fader. Fra først til sidst præsenterer Lukas altså Jesus som Guds søn. Ikke i den forstand, at vi alle sådan set er Guds sønner og døtre. Men i den forstand, at han er den enestående Guds søn med en enestående bevidsthed om, at han på en speciel måde er sendt af Gud. For os andre ville det være gudsbespotteligt at sige om ens eget forhold til Gud: »Alt har min fader overgivet mig...« Som Guds enestående søn er han i evangelierne fremstillet som den lydige søn. Efter at røsten fra himlen ved Jesu dåb har proklameret: »Du er min elskede søn, i dig har jeg fundet velbehag!« følger beretningen om fristelsen i ørkenen. Med et »Guds søn« på sine læber frister fristeren Jesus til at være den ulydige søn. Men han forbliver den lydige - sådan som han også forblev det i dødens stund.

At han kom fra Faderen, var og forblev og nu er hos Faderen, betyder, at der også er godt budskab i denne tekst for os. Hans »min fa-

der« kan blive vores »vor fader«. Hans lydighed kommer os ulydige til gode. Vi får del i hans retfærdighed som Guds søn, således at vi også og sammen med ham både må og tør kalde den levende og hellige Gud for vores fader. Ingen har vel formuleret dette stærkere, end Paulus gør det i Romerbrevet 8,15-17: »I har jo ikke fået en ånd, som giver trællekår, så I atter skulle leve i frygt, men I har fået den ånd, som giver barnekår, og i den råber vi: Abba, fader! Ånden selv vidner sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn. Men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sandt som vi lider med ham for også at herliggøres med ham.« Sådan er virkeligheden for den, der er og forbliver hos ham, som havde et enestående forhold til sin himmelske fader. Guds kære børn vi blev på ny! Gud er nemlig alles fader - i Kristus. Ærgerligt, at så mange synes at kunne undvære Kristus. Kristi fader og vor fader er nemlig en god far!